

Zastávka

Intro:

Čekající, Cestující, Pracující

Prší, prší, jen se leje...

Ondra

Dost. Opakovaný vtip přestává být vtipem.

Pracující

Kam koníčky pojedeme.

Jan

A tohle není už vůbec vtipné

Čekající, Cestující, Pracující

Pojedeme na luka...

hudba dozní, začne se ozývat tiché kapání vody.

Pracující

Proč?

Čekající

Pro peníze.

Cestující

Určitě?

Pracující

Jistě.

Ondra

Taky dobrodružství.

Jan

Zábava.

Pracující

Na zastávkách?

Cestující

Pršelo.

Ondra

Tři týdny. Blbá země.

Čekající

Jistě.

Cestující

To není zemí.

Pracující

Prší všude.

Cestující

Ale pořád je naděje.

Ondra

Jistě.

Čekající

Něco vydělat.

Jan

Taky.

Pracující

Jde jen o to dočkat se dalšího dne.

Cestující

Dne, kdy přestane pršet. Tady se to láme. A dál už to bude všechno jen lepší.

Čekající

Jistě. Snad.

Pracující

Ano. Tady se to láme.

Děší, bubnující do plechové střechy zastávky. Táhne se celou hrou, funguje místo předělů, v rozhovorech je potlačován, ale pršet nepřestane po celou dobu hry.

Ondra

Proč bysme tu nemohli prostě počkat?

Jan

Nebudu spát celý život na zastávce.

Ondra

Těch pár dní navíc tě nezabije.

Jan

I den navíc by mohl.

Ondra

Co trochu trpělivosti?

Jan

Ta nevydrží věčně. Co se trochu snažit?

Ondra

Brzo přestane. Všechno má nějaký limity.

Jan

A jak víš, kde ten limit je?

Ondra

Fajn. Pro mě za mě se třeba vraťme. Já už jsem na limitu.

Jan

Kulový. Ještě pár dní. Nemůže se nedařit věčně, a uvidíš, ještě se nám to vyplatí. Teď si jen musíme najít místo pro stan.

Ondra

V úvahu padá silnice nebo chodník. Já bych byl pro silnici, přece jen je trochu rovnější.

Jan

Někde jinde, než na autobusový zastávce.

Ondra

Co je špatný na autobusový zastávce? Já už si docela zvykám.

Jan

Já jdu.

Ondra

Tvoje věc.

Jan

Naše.

Ondra

Nechceš deštník?

Jan

Nejsem z cukru.

Cáknutí.

Ondra

To je dobře. Protože jinak by se ti ta noha už rozpustila.

Prší dál.

Ondra (v.h.)

„Šedesátý pátý den. Déšť se zdál být bez konce. Šedesát pět dní nikdo neviděl slunce. Slavná biblická potopa byla překonána. Technicky. Zatím se nic významného nepotopilo, zatopena byla jen níže položená místa. Přesto byly tábory pro lidi bez přístřeší narvány k prasknutí. Situace začínala být zoufalá, mnoho lidí ji psychicky neuneslo. Vzduch páchl bahnem a beznadějí a nezdálo se, že se to může v nejbližší době změnit jinak než k horšímu.

Pak přišla dlouho očekávaná zpráva. Neohlašovala konec deště, to ne, v to ani nikdo nedoufal. Ohlašovala, že na západním pobřeží, jen dvě stě mil od místa, kde se rozkládal jeden z hlavních táborů, se má na druhý den částečně vyjasnit. Sice jen na chvíli, ale s pravděpodobností hraničící s jistotou.“

Jan

Tak vpravo dálnice. Nechceš se jít podívat na druhou stranu?

Ondra

Na druhou stranu dálnice?

Jan

Ne, na druhou stranu. Tam.

Ondra

Ani ne. Já bych počkal, až přestane.

Jan

Jistě. Tak si tu pěkně v suchu čti...

Ondra

Zas tak sucho tu není. Docela dost sem kape.

Jan

Chudinko.

Ondra

Můj nápad to nebyl, jet sem...

Jan

Byl náš.

Ondra

Tvůj víc.

Jan odešel.

Déšť.

Rádio (chraplavě)

Irsko a část Skotska zmizely v noci na dnešek ve vlnách. Podobný osud zřejmě očekává ještě pár okrajových částí Británie. Evropské země přestaly přijímat britské uprchlíky, neboť situace se nelepší ani tam. Policejní a vojenské složky musí hasit nepokoje prakticky po celé zemi.

Ondra

To jako vážně?

Čekající

Co prosím?

Ondra

To v tom rádiu, potopený Irsko?

Čekající

Prosím? To jste asi špatně rozuměl. Vy nebudete z Anglie, že?

Ondra

Ne, to ne. Ale stejně si nemyslím, že bych nerozuměl...

Čekající

Potopené Irsko? Jak vás to napadlo?

Ondra

Zdalo se mi... to je jedno. Co teda říkali?

Čekající

Že je dnes v Brightonu slunečno.

Ondra

To těžko, my tam dnes byli a prší tam jako všude.

Čekající

My?

Ondra

Já a kamarád. Hledá teď... hledá cestu z města.

Čekající

On mokne a vy ne.

Ondra

Však se vystřídáme, jak se vrátí.

Čekající

Nebo můžete jet se mnou na sluníčko.

Ondra

I kdyby tam svítilo, za hodinu je tma.

Čekající

Však ono taky vyleze až před západem.

Ondra

Takže tam vlastně moc slunečno nebude.

Čekající

Nemusí pršet, stačí, když kape.

Ondra

To se sem teď moc nehodí, ne?

Čekající

Líp než třeba bez práce nejsou koláče.

Ondra

Co to s tím má společného?

Čekající

Nic. Nehodí se to sem.

Ondra

Vtipné.

Čekající

Vážně? Ani mi nepřijde.

Ondra

Mně taky ne.

Čekající

Ale vtip to byl.

Ondra

Pobavil.

Čekající

Hm, trochu kolísavý smysl pro humor, že?

Ondra

Jak to myslíte?

Čekající

Tak jak jsem to řekl. Co tu vlastně děláte?

Ondra

Teď?

Čekající

Sedíte, já vidím. Ale myslel jsem v Anglii.

Ondra

Dovolená. Pracovní.

Čekající

Kde pracujete?

Ondra

Nikde.

Čekající

Ve svém jazyce se vyjadřujete srozumitelněji?

Ondra

Já se nevyjadřuji srozumitelně?

Čekající

Jednotlivá slova jsou v pořádku. Ale informační hodnota chybí.

Ondra

Však vy jste začal. Svým způsobem. S tím slunečnem před západem slunce.

Čekající

Na tom není nic nesrozumitelného.

Ondra

Jak pro koho.

Čekající

Jak dlouho tu jste?

Ondra

Měsíc.

Čekající

Zanedlouho pochopíte.

Přichází Jan

Jan

Co pochopíš?

Čekající

Váš kamarád?

Ondra

Jo.

Čekající

Trochu mokrý, že? Právě včas k autobusu.

Jan

Ty někam jedeš?

Ondra

Ne. On někam jede.

Jan

A co je mi do toho?

Ondra

Asi myslí, že by ti trochu slunce prospělo... klepeš se jak zimnice.

Jan

Úžasný přirovnání. Teď jdeš ty.

Ondra

Jo. Hned, jak přestane pršet.

Přijíždí autobus.

Čekající

Rozmysleli jste se?

Jan

O čem?

Ondra

V Brightonu má být dneska pět minut slunce.

Jan

On je blázen?

Čekající

Byl bych býval myslel, že jste mokrý už dost na to, abyste to docenil... tak zatím nashle, užívejte si deště.

Autobus odjede.

Jan

Co tohle mělo znamenat?

Ondra

Asi si myslel, že už seš dost zoufalej. Nechceš si sednout?

Jan

Chci. Někam do sucha. Nebo aspoň tepla. A spát chci. Klidně i v mokrém stanu.

Jenže to se nejdřív musíme dostat ven z tohoto... města. Vpravo vlevo nic, teď jdeš ty. Tam.

Ondra

Hned jak přestane pršet.

Jan

Polib si prdel. Jdeš hned.

Ondra

Zmoknu a budu nemocnej. Spěcháme někam?

Jan

Potmě stan nepostavíš.

Ondra

Deštěm suchý neprojdeš. A na zastávce se dá přespat taky...

Jan

Já tě zabiju. Aspoň deštník mi teda puč.

Ondra

Ted' už ti moc platnej nebude.

Jan

Bud' zticha prosím tě.

Jan odejde.

Ondra (v.h.)

Kolony aut se táhly směrem k západnímu pobřeží. Dálnice byly ucpané a auta jela krokem, ale v danou chvíli měli všichni stále ještě dost času, stále byla naděje, že předvídanou sluneční přeháňku stihnou. Byl to jeden z nejkliďnějších dopravních kolapsů v dějinách, ovšem situace se začala drammatizovat ve chvílích, kdy cestujícím ve vozidlech začal docházet čas.

Cestující

Cesta za sluncem?

Ondra

Prosím?

Cestující

Ta kniha. Cesta za sluncem?

Ondra

Nevím...tady ležela... hm... jo, Cesta za sluncem. Znáte to?

Cestující

Jistě, každý to zná. Byla to moje neoblíbenější pohádka.

Ondra

Mně to jako pohádka nepřipadá.

Cestující

Možná ne do té doby, než začnete sám jezdit po celých ostrovech do měst, kde má vylézt slunce.... a ono nikdy nevyleze.

Ondra

Taky jedete do Brightonu?

Cestující

Jistě. Tentokrát už to vypadá skoro stoprocentně.

Ondra

Kvůli pár minutám?

Cestující

Jela bych i kvůli jedné.

Ondra

To asi nechápu.

Cestující

Prší u vás dva měsíce v kuse?

Ondra

Nevím, jsem doma ted' měsíc nebyl. Ale většinou ne.

Cestující

Ted' asi jo, prší v celé Evropě. Už. To pak i krátké polojasno je lepší, než nic.

Ondra

Nemůže pršet věčně.

Cestující

Ale nějak tu dobu přežít musíte, ne?

Ondra

Ne každý má ale potřebu křižovat kvůli jednomu paprsku celou zemi.

Cestující

Vy očividně nemáte.

Ondra

Asi ještě uvažuju logicky.

Cestující

Logicky možná. Ale rozumně...?

Ondra

To je snad totéž.

Cestující

To není pravda.

Ondra

Vy jste rodilý mluvčí...

Cestující

To není otázka jazyka, to je otázka významu.

Ondra

A pro mě nemá význam jezdit někam jen kvůli tomu, že tam na chvíli vyleze slunko.

Cestující

Pro vás nemá *smysl* tam jezdit. Význam, význam to má pro každého.

Ondra

To vám asi nerozumím.

Cestující

Já vím... Zkuste si tu knihu přečíst, třeba vám to dojde. Časem. Možná, až tu budete o pár měsíců déle...

Ondra

To nebudu. Co tady?

Cestující

A proč jste sem jel?

Ondra

Poznat něco nového...

Cestující

Moc se ale nesnažíte.

Ondra

Proto se člověk nemusí snažit.

Cestující

Samo za vámi nic nepřijde.

Ondra

To vykládejte tomu dešti.

Cestující

Přijel jste poznávat déšť?

Ondra

On se vnutil.

Cestující

Vy jste velice zvláštní...

Jan

(*přijde*) To je dost slabý slovo, zvláštní.

Cestující

Váš přítel?

Ondra

Kamarád. Jo.

Jan

Zatím...

Cestující

Taky nechce vidět slunce?

Jan

Jistěže chce. Cokoliv za trochu tepla.

Cestující

Za chvíličku jede autobus do Brightonu.

Jan

Tam? Na pět minut? To snad ani nemá cenu.

Cestující

Záleží na tom, co tou cenou myslíte.

Jan

Ale v každém případě ji to nemá.

Cestující

Jak pro koho.

Ondra

Jak moc přesné tady máte předpovědi počasí?

Cestující

Asi jako všude, moc ne.

Ondra

A proč jim tak věříte?

Cestující

Proč bych neměla? Co bych měla dělat jiného?

Jan

Sedět na zastávce a čekat, až přestane pršet?

Cestující

A tomu věříte vy?

Jan

On určitě.

Ondra

Jednou přestat musí.

Cestující

Jistě. A proto tam jedu. Jednou to vyjít musí.

Ondra

Co když to nevyjde?

Cestující

Vyjde.

Přijede autobus.

Jan

Tak hodně štěstí.

Cestující

I vám.

Odjede autobus.

Jan

Bože to je země...

Ondra

Nejvyšší čas vypadnout.

Jan

To jo. Leda busem. Zavřeli letiště.

Ondra

Kdes to vzal?

Jan

V novinách.

Ondra

A kde je máš?

Jan

Pod bundou. Byla mi zima.

Ondra

Aha. Tak to je ani nechci.

Jan

Já ti je nenabízím. A teď se seber a jdeš se podívat na druhou stranu.

Ondra

Jasně, hned jak...

Jan

Hned!

Ondra

...jak přestane pršet.

Jan

Kurva zvedni se a padej!

Ondra

Bacha na jazyk...

Jan

Ty si ze mě děláš prdel?! Si myslíš, že za tebe všechno udělá někdo jinej?

Ondra

Ne, si myslím, že je blbost pobíhat tady v dešti a hledat cestu z města.

Jan

A sedět na zastávce je chytřejší v čem?

Ondra

Hm, jak moc mokrý teď jsi?

Jan

Protože já se snažím něco dělat.

Ondra

Já se snažím nezmoknout. Pokud bude takovýhle počasí ještě trvat, hodí se mít na sobě něco suchýho. A nevím jak ty, ale já už nic jinýho, než ty věci na sobě, suchý nemám.

Jan

Já už nemám suchýho nic.

Ondra

Což znovu přináší otázku, jak moc chytré bylo běhat tu v dešti bez deštníku.

Jan

Tohle není sranda.

Ondra

To bych řekl. Budeš nemocnej.

Jan

Já tě zabiju.

Ondra

A to ti pomůže jak?

Jan

Bude tu klid.

Ondra

Budeš muset zmizet, protože být na zastávce s mrtvolou je ještě větší blbost, než běhat v dešti... a máš kam jít? Máš kde přespat? Co třeba přemýšlet, než začneš něco zbrkle dělat?

Jan

Fajn, budeme přemýšlet. Je šest. Za hodinu se začne stmívat. Za pár týdnů přestane pršet. Zatímco tmy se tu dočkáme brzo, suchou nohou odsud neodejdem. Spát tu nemůžeme, na tý lavičce se těžko dá sedět a už tak nás tu sledují nejmíň čtyři okna. Kdyby si aspoň pořídili závěsy. Nějak nemůžu najít lepší východisko, než běhat po městě a hledat cestu ven.

Ondra

Tak pro začátek nebylo nejchytřejší hledat cestu ven směrem do centra...

Jan

Ty...

Ondra

Tamhle je ukazatel.

Jan

A říct jsi nic nemohl?

Ondra

Tak nakonec jsi došel ke stejnému závěru jako já, jediná možnost je tam.

Jan

Kam teď půjdeš ty a už se s tebou o to hádat nebudu.

Ondra

A když nepůjdu?

Jan

Seš malej nebo co? Seber se a běž se tam podívat!

Ondra

No, nijak zvlášť se mi nechce.

Jan

Mně se asi chtělo...

Ondra

Moc ses tomu nebránil.

Jan

Vypadni. Snad jsme tu dva, tak nebude všechno dělat jeden!?

Ondra

Pravda. Jen přestane pršet.

Facka

Ondra

Dobře. A kde je teď malej?

Jan

Pořád ty. A jestli nechceš další, tak se konečně sebereš a uděláš si malou procházku ve směru, který sis tak pěkně logicky našel jako jediný možný...

Ondra

Jo. Fajn. Půjdu. Jen, když jsme u tý logiky, jak moc logický by bylo, kdybych chtěl zůstat na výletě s někým, kdo se neumí ovládat a mlátí mě?

Jan

To si povíme ráno. Až si utřídíš plusy a mínusy a zjistíš, že stan je můj a letenky mám pořád u sebe já.

Ondra

Zavřeli letiště...

Jan

Vážně? Pak je na mé straně jen ten stan. Jo, a mapa. A pas sis dal ke mě do igelitky. Ale jinak nic. Takže chceš ještě jednu na cestu?

Ondra

Seš docela svině, víš to?

Jan

Budeme soutěžit, kdo je větší?

Šplouchnutí

Jan

Člověk by řekl, že nikdo nešlápne do louže, na kterou dvě hodiny kouká. Deštník nechceš?

Ondra

Fouká.

Jan

Jo, taky hezký postřeh. A dělej, ať to postavíme ještě za světla.

Děšť se opět na chvíli dostává do popředí.

Jan(v.h.)

Děšť, útočící na jednu z hlavních dálnic, neustával. Naopak sílil každou minutou. Lidem v zablokovaných autech se muselo zdát, že na ně definitivně padá celé nebe. Lidem v zablokovaných autech by se to zdálo. Ale nikdo v autech nebyl. Dálnice byla zcela opuštěná, dlouhé kilometry nebylo nikde ani živé duše. O notný kus dále se ale při krajích dálnice objevili první lidé a vrtulníky, vysmívající se nebožákům odkázaným na pozemní přepravu, se za chvíli dostaly nad hlavní proud teď již pěších cestujících, stovky lidí razících si cestu mezi zaseknutými auty, spěchající na západ, oči upřeny před sebe, nevnímající v tu chvíli ani bičující děšť.

Pracující

Cesta za sluncem?

Jan

Nevím, to tu nechal kamarád. Nějaká blbost.

Pracující

Neříkejte blbost, dokud jste nepřečetl. Na lidi funguje docela dobře.

Jan

V jakém smyslu?

Pracující

Kam šel váš kamarád, že ji tu nechal?

Jan

Hledat cestu z města.

Pracující

Nejel do Brightonu?

Jan

Ne. Tam jsme dnes byli a moc nás to nenadchlo.

Pracující

To dnes asi nebudete jediní.

Jan

Proč?

Pracující

A kam šel hledat cestu z města?

Jan

Tam. Proč?

Pracující

Vy se pořád ptáte. Proč ji šel hledat tam?

Jan

Protože všude jinde jsem hledal já.

Pracující

To jste udělal dobře, že jste tam poslal jeho.

Jan

Proč?

Pracující

Už zase? Jste dobří kamarádi?

Jan

Jo. Ale taky vám nemusím odpovídat.

Pracující

Vyznělo by to lépe, kdybyste před tím neodpověděl. Co tu děláte?

Jan

Sedím.

Pracující

Proč?

Jan

Co tu děláte vy?

Pracující

Stojím.

Jan

Velice zajímavý rozhovor.

Pracující

Vy jste chtěl změnit role. Nefungovalo. Máte mobilní telefon?

Jan

Mám. Pr...

Pracující

Neříkejte to. A váš kamarád?

Jan

Taky. U mě.

Pracující

Aha. Možná toho budete litovat. Neptejte se. Jak dlouho tu sedíte?

Jan

Dost na to, aby mi začala být zima. Ale jinak jsem tu většinu času pobíhal po městě a hledal cestu ven.

Pracující

Pochopitelně jste nenašel. Kolik lidí jelo dnes do Brightonu nevíte?

Jan

Pár plných autobusů. To je tu zvykem, že se ptá jen jeden a druhý jen odpovídá?

Pracující

Zvykem to není, ale já na to zvyklý jsem.

Jan

Tak se ptejte dál.

Pracující

Já myslím, že už nemám nač.

Jan

To je dobře. A jestli jedete za sluncem, tak už ho asi nestihnete.

Pracující

Vypadám snad, jako bych chtěl jet za sluncem?

Jan

Nevím. Tady to vypadá, že tam chce jet každý.

Pracující

Každý, kdo si myslí, že tam vyleze slunce.

Jan

Vy si to nemyslíte?

Pracující

Jistěže ne. Já vím, že nevyleze.

Jan

Já si to myslím taky.

Pracující

Vědět a myslet, to je velký rozdíl.

Jan

Vy to taky nemůžete vědět na sto procent.

Pracující

Ale jistěže mohu.

Jan

Určitě? Jak?

Pracující

Řekněme, že trochu dělám do počasí.

Jan

Ani tak ale nemůžete s jistotou tvrdit...

Pracující

Mohu. Já mohu. Stejně jako mohu tvrdit, že dnes zastaví dopravu přes kanál a že váš přítel tu cestu z města najde. Svým způsobem.

Jan

Tak tvrdit to můžu taky, to z toho ještě pravdu neudělá.

Pracující

Jistě. Od toho tu máme čas. Zatím nashle, jede mi autobus.

Jan

A proč tam teda jedete, když ne za sluncem?

Pracující

Já tam mám práci.

Autobus odjede.

Jan

Wow, tak máme dnešního vítěze v namyšlenosti....

Jan(v.h.)

Zbývala stále ještě celá hodina, ale i hodina už se zdála nebyt dost. Zástupy lidí už nebyly tím poklidným procesím, lemujícím dálnici. Hnaly se teď s deštěm o závod, se všemi o závod. Pochopitelně ne všichni dokázali toto tempo vydržet a mnozí začali brzo odpadat. Nikdo nikomu ale nepomáhal. Pokud se někdo zmohl na výkřik typu „babi, počkej tu, my tě pak vyzvedneme, až půjdeme zpátky“ šlo o zcela výjimečnou situaci. Celou tu zběsilou tlačenici obestíralo nezvyklé ticho. A zvláštní bylo, že těmi, kdo odpadali první, nebyli staří lidé. Naopak, byli to většinou ti nejmladší. Ti mohli ještě doufat, že slunce nad pobřežím není tím posledním zářivým okamžikem, který v životě potkají. Ale vidina možná posledních paprsků, které měli v životě vidět, dávala starým lidem až nečekanou sílu. Jejich běh vypadal skoro groteskně a dalo by se mu i upřímně smát za předpokladu, že by všechna ta zestárlá těla dokázala vydržet touhy myslí.

Jan

Kurva to je zima... a proč mu to doprdele tak trvá?

Jan (v.h.)

Bezohlednost davů řítících se k pobřeží pomalu narůstala. A nejen na zemi, ale i ve vzduchu. Obloha nad pobřežními útesy byla temná vrtulníky zbohatlíků, kteří se přijeli také podívat na světelnou show. Bohužel byly útesy pod nimi plné lidí a nebylo kde přistát, což jim ale nakonec v přistání nezabránilo. Zbývalo deset minut do ohlášeného času. Deset minut a davy přibíhajících neměly konce. A všichni se chtěli dostat na ta nejlepší místa na vrcholcích útesů.

Jan

To se nedá. Ani číst, ani sedět se tu nedá... Jdu pro něj.

Děšť se vrací do prvního plánu.

Přijede autobus.

Vystoupí Čekající a pár lidí.

Čekající (v.h.)

Sedm minut do toužebně očekávaného okamžiku. Šedivá mračna na západě začínala vůčihledě blednout, po mnoha, mnoha týdnech jednolitě ocelové oblohy bylo konečně vidět, kterým směrem je slunce. Lidé mající dostačující výhled na inkriminované místo na obloze zastavili a téměř přestali dýchat. Přerušovaný pohyb davu se ale nelíbil těm, jež na západní oblohu z různých důvodů neviděli a těch bylo ještě více než dost. Dav se proto dal znovu do pohybu, tentokrát bez jakéhokoli fyzického úsilí těch vpředu. Lidé s nulovým výhledem byli dostatečně zoufalí na to, aby rozhýbali masy před sebou. Už jim zbývalo jen sedm minut.

Čekající

Jo, když zbývalo sedm minut bylo to ještě fajn.

Kroky v dešti.

Jan

Už jste se vrátil?

Čekající

A, to jste vy. Omlouvám se, půjčil jsem si tu knihu, viděl jsem ji tu ležet a říkal jsem si... to je jedno. Omlouvám se.

Jan

Vážně?

Čekající

Co vážně?

Jan

Ale nic. Jaké bylo slunce?

Čekající

Schované.

Jan

To se nakonec dalo čekat.

Čekající

Nemáte tušení, kolik lidí to nečekalo.

Jan

Víte, že jsem si nemyslel, že tu bude tolik naivních lidí...

Čekající

Ted' je jich každopádně méně. Ale to vás asi zajímat nebude. Nashledanou. A přečtete si konec, ten jediný za to stojí. I když možná nečtete úplně poslední stránku. Na to se jeďte raději podívat rovnou do Brightonu.

Jan

A víte, že tam možná pojedu? Tam je aspoň hostel. Kdy jede další autobus?

Čekající

Dnes už nic nejede.

Jan

Ani na druhou stranu?

Čekající

Nikam.

Jan

A těch pět autobusů lidí, co tam jelo odsud, tam zůstalo? Že by zapíjeli zamračeno?

Čekající

Svým způsobem.

Odejde.

Děšť.

Jan

Bože to je den. Mokrej jak svině... žádný autobus... místo na stan teda kousek odsud ale ten blbec ho hledá až kdoví kde, takže zas budeme stavět ve tmě... a v dešti... to zas bude noc...

Jan(v.h.)

Nakonec vyšlo. Státisíce lidí hleděly rozzářeně k obloze. Pět, čtyři, tři, dva, jedna. Bylo to příliš krátké na to, aby se člověk mohl ohřát, ale rčení „lepší něco, než nic“ se v této době dostávalo více pozornosti, než by si bylo zasloužilo. Lidí ještě několik desítek minut hleděli na místo, odkud na ně po tak dlouhé době pohlédlo slunce, užívali si pocity, které snad ani Noemova generace nepoznala.

Začalo lehce pršet. Radost z očí lidí postávajících kolem ale v tuto chvíli nemohl smýt ani nejprudší děšť. To až čas.

Jan

Fajn, tak to je úžasnej konec... kurva to je zima...jestli z tohohle neonemocním, tak už z ničeho... zítra jedem domů.

Kroky v dešti.

Pracující

To vám půjde těžko, už zastavili i dopravu přes kanál. A tunel se zatopil.

Jan

Kde jste to slyšel?

Pracující

Zítra to bude ve zprávách.

Jan

Aha. Zase nějaká předtucha?

Pracující

Vy mi pořád nevěříte? Kde je váš kamarád?

Jan

To bych taky rád věděl.

Pracující

Našel cestu ven, neříkal jsem to?

Jan

Kam?

Pracující

Když půjdete po téhle cestě a zatočíte k útesům asi po půl kilometru, tak ho najdete.

Ale pozor, klouže to tam.

Jan

A tohle víte jak?

Pracující

Asi tak, jako jsem vědět, že to slunce nevyjde.

Jan

Ale kdy odjíždí autobus, to už jste nevěděl, že?

Pracující

Proč myslíte?

Jan

Proč byste jinak šel pěšky?

Pracující

Poděkování dešti.

Jan

Cože?

Pracující

Nikdy jste neměl takovou radost, že jste se musel jít projít? Déšť' neděšť'?

Jan

Vždyť to slunce nevyšlo.

Pracující

To není tak úplně pravda. Nad mořem se to trochu protrhalo. Trochu. Takže na moře svítlo. A oni tam chtěli doplavat.

Jan

Kdo?

Pracující

Skoro všichni. Jenže ta voda není nejteplejší... bylo to daleko... a někteří měli i lodě.

Takže někteří...

Jan

Se nevrátili...

Pracující

Ale jo, teď je příliv, tak myslím, že se pomalu vracej...

Jan

To zní jako byste z toho měl radost.

Pracující

Vy jste tak všímavý...

Jan

... jděte někam. Já jdu za Ondrou.

Kroky v dešti

Pracující

Po půl kilometru doleva. A klouže to.

Ale to je jedno, ty máš lepší boty, než on. Vůbec bys byl na to hledání místa lepší, než on. Ale to víš sám. Stejně s tím teď už nic nenaděláš. Což nevádí, nebudeš mít moc času se tím zaobírat. Tím, jestli to byla tvoje vina. Nakonec závěr si uděláš pochopitelně chybný, ale ani to nevádí. Budeš mít jiné starosti, už zítra. Takže na to nebudeš myslet. Ne víc, než bude nezbytné. Než bude neodbytné. A ještě nějakou dobu ti bude trvat, než ti dojde, že on na tom vlastně vydělal. Ale dojde ti to. Hm, a možná sis to měl dočíst. Přišels o tu nejzajímavější pasáž.

Pracující (v.h.)

K večeru déšť výrazně zesílil. Dálnice byla poloprázdná, či spíše poloplná nabouraných vraků vozidel bez majitelů, nešetrně odsunutých stranou lidmi, vracejícími se domů. Bude potřeba ještě mnoho týdnů deště, aby byla krev ze silnice a útesů smyta a aby okolní krajina zapomněla na následky těch pěti vteřin slunce. Mrtvá těla se válela všude, kam oko dohlédlo, ale moře bylo blízko a kde je moře, jsou i rackové, kteří se o těla jistě postarají velmi brzy. Několik lidí se ještě snažilo dostat do zbylých provozuschopných aut, ale jinak bylo všude až posvátné ticho. Dokonce ani hoduující ptáci se nehádali. Neměli o co, jídla tu pro ně bylo víc, než dost.